

Danmarks kommunistiske Parti

Minimumsprogram (2009)

Minimumsprogram

I. Demokratisering af samfundet

1. Enhed i arbejderklassen
2. Genrejsning af demokrati og retsstat

II. Program for en demokratisk politik rettet mod storkapitalen

3. Ret til arbejde og forøgelse af købekraft og realindkomst
4. Uddannelse
5. Sundhed
6. Boligen – en menneskeret
7. En reel socialpolitik
8. Diskrimination
9. Miljø

III. En demokratisk økonomisk politik

10. Bekæmpelse af privatisering og udlicitering
11. En skattepolitik til gavn for de arbejdende

IV. En selvstændig udenrigspolitik for fred og samarbejde

12. Kampen mod EU
13. Fred og solidaritet

V. Bevidstgørelse og mobilisering af ungdommen

14. Klichéen om de unges uendelige valgmuligheder
15. Individualiseringen af ungdommen på uddannelserne og arbejdsmarkedet
17. Ungdommen og den kommunistiske bevægelse

Minimumsprogram

Kommunisternes aktuelle hovedkrav

Minimumsprogram (handlingsprogram) for DKP

Vedtaget på Danmarks Kommunistiske Partis landsmøde i Århus den 26.-27. september 2009

Et program for fred og udvikling

Hovedårsagen til de kommunistiske partiers opståen i kølvandet på Første Verdenskrig var de socialdemokratiske partiers brud med arbejderbevægelsens internationalistiske principper: De tyske socialdemokrater besluttede at støtte kejserens krigspolitik, og denne beslutning blev straks fulgt op af andre socialdemokraters bekræftelse på retten til at slå hinanden ihjel på grund af nationale tilhørsforhold. De danske socialdemokrater indgik borgfred med de borgerlige og støttede regeringens politik for profitering på krigen.

Grunden til stiftelsen af Danmarks Kommunistiske Parti i 1919 var altså ikke et spørgsmål om at være mere eller mindre politisk yderligtgående. Kommunistere véd så godt som nogen, at samfundsforandringer skal bygge på forudsætninger. Men socialdemokraterne havde med deres tilslutning til krigen brudt den internationale solidaritet, som Karl Marx har udtrykt i ordene: "Proletarer i alle lande, forén jer!" Udviklingen har vist, at dette svigt gav grobund for reaktionen, for racisme og fascisme.

Arbejdere og andre er i millionvis blevet ofret på fronter og i KZ-lejre. Socialdemokratiets svigt har betydet, at spaltningen i arbejderklassen og arbejderbevægelsen består den dag i dag. EU og NATO-samarbejdet har ført til nye krige. Det er op til arbejderne og deres organisationer at standse denne udvikling. Det kan lykkes – hvis vi vil!

Kommunisterne ønsker enheden i arbejderklassen genoprettet. Men enhed vindes ikke ved knæfald for reaktion og opportuniste. Som erfaringen har vist, vindes den kun ved at gøre op med krigens og reaktionens kræfter. Det er kernen i kommunisternes program.

I. Demokratisering af samfundet

1. Enhed i arbejderklassen

”Arbejderklassens frigørelse er arbejderklassens eget værk,” har altid været en grundlæggende forståelsesramme i den kommunistiske bevægelse. Danmarks Kommunistiske Parti har altid arbejdet målrettet for at give arbejderklassen den fornødne tro og de fornødne redskaber i kampen for et endeligt opgør med det kapitalistiske samfund. Målet har altid været indførelse af et socialistisk samfund under arbejderklassens kontrol.

Men i modsætning til andre, sekteriske kræfter på den danske venstrefløj har Danmarks Kommunistiske Parti altid forsøgt under bredest mulige former at skabe alliancer og enhedsarbejde med andre grupper i vores samfund for at sikre arbejderklassen de bedst mulige vilkår under vores nuværende system. Danmarks Kommunistiske Parti blev skabt ud fra de brede massers krav om fred i forbindelse med 1. verdenskrig. Splittelsen i den daværende socialdemokratiske bevægelse resulterede i, at de reformistiske kræfter allierede sig med kapitalen i en skruppelløs krig om markedsandele, mens de revolutionære kræfter allierede sig med de arbejdere, der blev slået ihjel som soldater ved fronten.

Senere under 2. verdenskrig så vi, hvordan Danmarks Kommunistiske Parti gik i front for at sikre de bredest mulige alliancer med andre politiske grupper i kampen for at befri den danske befolkning for den nazistiske besættelsesmagt. Formålet med denne praksis var at bekæmpe den aggressive storkapital, der med Hitler i front på barbarisk vis igen forsøgte at tilrane sig yderligere magt og beføjelser på arbejderklassens bekostning. Bruddet med samarbejdspolitikken i 1943 var en direkte konsekvens af den danske modstandsbevægelses stålsatte enhed.

Senere i historien så vi, hvordan Danmarks Kommunistiske Parti gik i front i bekæmpelsen af EF. Igen kunne man se nødvendigheden af at indgå i bredt samarbejde med andre kræfter for at sikre den størst mulige modstand mod

kapitalens drømme om fri ret til markeder og arbejdskraft og for at sikre Danmarks ret til selvbestemmelse.

På samme måde har Danmarks Kommunistiske Parti altid forsøgt at arbejde så bredt som muligt i lejerforeninger, fredsbevægelser, fagbevægelser m.m. I 1976 vedtog DKP et program, hvor hovedstrategien var den antimonopolitiske kamp og den antimonopolitiske strategi. Formålet med denne strategi var, og er fortsat, at sikre den bredest mulige enhed i kampen mod pengemagten, som igennem de sidste 30 år har vundet stærkt frem, primært på baggrund af socialismens midlertidige tilbagegang.

Der er, som aldrig tidligere i historien, brug for, at arbejderklassen styrker sin enhed og indgår alliancer med andre grupper i samfundet i en fælles front mod den rå pengemagt.

Konsekvensen af den manglende enhed har vi set de sidste tre årtier, både nationalt og internationalt. Arbejderklassens rettigheder er indskrænkede, stigende ulighed i de kapitalistiske samfund og større aggression i form af f.eks. krige er bare nogle af de direkte konsekvenser, vi de sidste år har været vidner til.

Danmarks Kommunistiske Parti har igennem sin historiske praksis vist, at enhedsarbejde ikke bare er en strategi, man kan vælge til eller fra efter forgodtbefindende, men en nødvendighed i kampen for at sikre arbejderklassen øget frihed og rettigheder og en nødvendighed på vejen mod at sikre "arbejderklassens frigørelse som arbejderklassens eget værk".

2. Genrejsning af demokrati og retsstat

De sidste tyve år har været vidne til en udvikling, der lidt efter lidt har beskåret det demokrati og den retssikkerhed, vi havde vænnet os til at betragte som væsenstræk ved det danske samfund: Terrorlove skal beskytte os mod ukendte trusler, men begrænser blot vor frihed; overvågning er blevet en almindelig og accepteret del af dagligdagen; danskere, der udviser solidaritet med dem, som rundt om i verden kæmper for frihed, straffes med fængsel på grundlag af

"terrorlister"; legale pengeoverførsler til udlandet beslaglægges af fremmede magter på mistanke om støtte til "terror"; danske statsborgere udleveres til retsforfølgelse i fremmede lande. Regeringen gennemfører i huj og hast en "strukturereform" med det erklærede mål at gøre det vanskeligere for borgerne at påvirke politikerne; demokratiske styrelser i Danmarks Radio og på de højere læreanstalter erstattes af "professionelle", administrativt udpegede bestyrelser, hvor erhvervslivets repræsentanter fører det store ord.

Strider det ikke mod den frihed og den liberalisme, de herskende til stadighed gør sig til af? Nej, det gør det ikke. Liberalismens frihed er frihed for de få og besiddende til at træffe beslutninger af samfundsmæssig rækkevidde ud fra deres egne private interesser. Hos dem, der på den måde berøves magten over deres egen tilværelse, vækker det reaktioner i form af på den ene side politisk modstand, på den anden side kriminalitet og terror. De styrendes svar er i alle tilfælde det samme: Mere kontrol, mere bureaukrati, flere skranker, strengere straffe. Tvang er den frie foretagsomheds uundgåelige følgesvend.

Den moderne terrorisme er skabt af imperialismen selv. De stater, som hævder at bekæmpe den, gør sig selv skyldige i terrorisme. Det gælder USA, som fører en permanent krig mod verden; det gælder Colombia, hvis regering i årtier har ført krig mod sit eget folk; det gælder Israel, der terroriserer det folk, hvis land det har stjålet. Modstand mod denne statsterror udråbes til terrorisme. Tyven råber stop tyven.

Det danske folk har stærke og levende demokratiske traditioner. Dette tidligere så levende demokrati er i dag under afvikling; overfladiske og ofte stærkt manipulerende massemedier medvirker hertil. En hærskare af professionelle konsulenter og spindoktorer er ansat for at markedsføre og sælge partiernes politiske budskaber til vælgerbefolkningen, der ikke længere opfattes som aktive, engagerede politiske medspillere, men som forbrugere, der skal lokkes til at købe de politiske partiers budskaber, når der er valg til de parlamentariske forsamlinger. Ånden fra de kapitalistiske markedsmekanismer er i fuld gang med at afvikle og korrumpere det tidligere så levende danske folkestyre. Leden ved de politiske partiers praksis breder sig i faretruende grad.

Kommunisterne ønsker at gøre op med denne politik og vende udviklingen. Kommunisternes mål er at genrejse demokratiet og retsstaten.

Kommunisterne kæmper for:

- Demokratiet skal stå over monopolernes økonomiske magt
- Enhver borger sikres retten til at få sin sag afprøvet i tilfælde af anklage
- Åbenhed om efterretningsvæsenets virke
- Danmarks Riges Grundlov skal fastholdes over for EU-lovgivning

II. Program for en demokratisk politik rettet mod storkapitalen

3. Ret til arbejde og forøgelse af købekraft og realindkomst

Arbejderklassens vigtigste redskab i klassekampen er fagbevægelsen. Det er igennem denne organisering, at kampene for anstændige løn- og ansættelsesvilkår skal kæmpes, og det er igennem en stærk organisering i fagbevægelsen, at arbejderklassen sikrer sig rettigheder socialt, økonomisk og politisk. Den danske fagbevægelse har gennem historien haft perioder, hvor den har stået stærkt, og hvor en lang række kampe har sikret de danske arbejdere væsentlige økonomiske og sociale fremskridt. Men der har ligeledes været perioder, hvor tidligere tiders sejre er blevet tilbagerullet og fremskridt afløst af tilbageskridt. Der er en klar sammenhæng mellem bevidstheden om fagbevægelsens medvirken som samfundsforandrende kraft og fagbevægelsens styrke som helhed.

Siden store dele af den socialistiske verden brød sammen, har vi været vidner til, at mange af de revolutionære fagligt aktive, der tidligere var toneangivende i store dele af fagbevægelsen, enten blev passive eller tilsluttede sig de reformistiske strømninger i fagbevægelsen.

Dette har naturligvis bevirket, at styrkeforholdet i klassekampen som helhed er blevet forskubbet, og at de borgerlige kræfter har haft held til at tilbagerulle en stor del af de fremskridt, arbejderklassen siden 2. verdenskrig havde opnået. Dette betyder dog ikke, at der ikke fortsat kæmpes. Forskellige initiativer er

igennem de seneste årtier ved at vokse til en sådan kraft, at man igen kan se en opblussen i den faglige aktivitet.

Dette er sket både i forhold til overenskomstsituationer, men også i forhold til generelle angreb på de velfærdsgoder, arbejderklassen tidligere har tilkæmpet sig.

OK 2008 viste, at store dele af den danske arbejderklasse stadig er parat til at slås. Ikke bare for deres egne løn- og ansættelsesvilkår, men for en generel sikring af det danske velfærdssystem.

Klassekampen er ikke død, tværtimod. Den er gennem de sidste årtier blevet skærpet. Problemet med de konflikter, vi gennem de sidste årtier har oplevet, har været, at de samlet manglede retning og perspektiv af revolutionær karakter.

En bedre tilværelse kræver en ændret fordeling af samfundets materielle værdier. De, der skaber dem gennem deres arbejdsindsats, skal sikres en stadig voksende realindkomst, dvs. en stigende dækning af deres materielle, sociale og kulturelle behov. Derfor er det ikke blot nødvendigt, at pengeindkomsterne hæves. Det må også hindres, at deres købekraft udhules af inflation, prisstigninger, skatter, afgifter m.m.

Der må skabes politisk respekt for arbejdernes fri forhandlingsret om deres overenskomster ud fra de krav, de selv har stillet. Kun arbejderne selv skal kunne godkende de opnåede resultater gennem demokratiske afstemninger – uden sammenkædninger eller andre begrænsninger.

Problemerne for lavtlønnede grupper og områder, herunder kvinderne og lærlingene, skal løses gennem arbejdernes aktive solidaritet. Der må sættes ind mod alle forsøg på at skabe splittelse i arbejderklassen ved at spille forskellige grupper ud mod hinanden.

Arbejdsløshed er et politisk skabt problem, der også skal løses politisk. Indtil dette er sket, må de arbejdsløse sikres fuld økonomisk erstatning ved

arbejdsløshed, samt tilbydes relevant uddannelse. Dette kræver et opgør med den udhuling af dagpengenes værdi, der er sket igennem de sidste 25 år. Målet er dog hele tiden at sikre de arbejdsløse et værdigt og relevant arbejde, som lever op til såvel overenskomsters som arbejdsmiljølovens krav.

Kommunisterne kæmper for:

- Fagbevægelsen genrejses som kamporganisationer
- Fredspligten og arbejdsgivernes ret til at lede og fordele arbejdet afskaffes
- Arbejdere sikres fuld kompensation ved arbejdsløshed i 7 år
- Den ugentlige arbejdstid nedsættes til 30 timer med fuld lønkompensation
- To-årig barselsorlov
- Den frie forhandlingsret, uden indblanding fra regering og EU, sikres
- Etårige overenskomster uden sammenkædningsregler
- Ret til kompensation ved ledighed efter 3 måneders beskæftigelse
- Stop for alle former for tvangsaktivering af ledige
- Ret til generhvervelse af dagpengeret i alle former for beskæftigelse

4. Uddannelse

Vi har igennem de sidste mange år set markante forringelser af vores uddannelsessystem. I folkeskolerne er de ansatte ved at drukne i bureaukrati, der omfatter test, kontrol m.m. af eleverne.

Den tid, der bruges på kontroller, fratages den egentlige undervisning og sikrer ikke den faglig kvalitet, som lærerne er uddannet til at varetage. Tværtimod. Flere og flere børn og unge får problemer med almene færdigheder som læsning og regning og får dermed sværere ved at klare sig i uddannelsessystemet fremover.

Endvidere gør regeringens stramme økonomiske politik overfor kommunerne det til en umulig opgave at vedligeholde skolerne på en måde, så et godt og sundt læringsmiljø kan sikres.

Hvis de danske elever i folkeskolen blev sikret i henhold til arbejdsmiljøloven, ville en stor del af de danske skoler være nødsaget til at lukke på grund af for

dårlige rammer.

I forhold til de videregående uddannelser er der ligeledes sket markante ændringer gennem de sidste år. De mellemlange uddannelser er nu blevet til professionsuddannelser, der skal sikre, at alle får en bachelorgrad efter endt uddannelse. Ideen med denne ændring skulle være at sikre, at det danske uddannelsessystem blev mere strømlinjet med andre uddannelsessystemer i Europa, og dermed give en større grad af fleksibel arbejdskraft landene imellem.

En del af denne specialisering har medført, at det teoretiske indhold i uddannelserne vejer langt tungere end de praktiske dele. Især indenfor de fag, hvor der arbejdes med mennesker, er dette et problem. Dette sammenholdt med, at man gennem årene har ændret optaget af elever på en række uddannelser, så flere unge nu optages på kvote 1 mod tidligere kvote 2, gør, at mange unge føler sig dårligt rustet i deres arbejde efter endt uddannelse. At man endvidere tilbyder de ansatte dårlige løn- og arbejdsmiljøforhold gør, at mange vælger at skifte erhvervsspor efter ganske få år på arbejdsmarkedet. Resultatet af dette ses i mange kommuner, hvor det er næsten umuligt at fastholde arbejdsstyrken specielt indenfor de "bløde" områder som. f.eks. lærere, socialrådgivere, sygeplejersker m.m.

I forhold til erhvervsuddannelserne har de seneste år været præget af en lang række reformer, som har gjort uddannelserne mere niveaudelte og ikke mindst individualiserede. Tidligere tiders EFG-basisår er blevet erstattet af grundforløb af individuelt varierende længde. Dette forhold – kombineret med fjernelse af uddannelsesgarantien gennem nedlæggelse af en række skolepraktik-ordninger for de elever, som ikke finder læreplads – betyder et stort frafald på erhvervsuddannelserne og dermed stor usikkerhed om fremtidsmulighederne. Bl.a. for at imødegå den stigende usikkerhed og samtidig sikre flere faglærte arbejdere har man så valgt sideløbende at udbyde en række korte discount-uddannelser, hvilket f.eks. på metalområdet betyder, at der nu udbydes erhvervsuddannelser med en længde varierende fra 1½ år til 5½ år. Det betyder imidlertid i bedste fald blot, at bekymringerne flyttes til efter uddannelsen, hvor "halve uddannelser" ikke altid er i særlig høj kurs.

Med hensyn til universitetsuddannelserne har man set en udvikling, hvor urimelige optagelseskrav og for få uddannelsespladser gør, at der inden for en række fag er stor mangel på arbejdskraft. Lægerne er et godt eksempel på dette, men også andre fagområder er berørt. En stor del af de problemer, vores sundhedssystem slås med i dag grundet mangel på læger, kunne have været undgået, hvis man havde haft politisk vilje til det og dermed sørget for at uddanne flere læger, end tilfældet er i dag. Man kan med simple metoder nogenlunde beregne, hvor mange læger, lærere, sygeplejersker m.m. der vil være brug for i samfundet, alene ved at studere den demografiske udvikling og befolkningssammensætningen. Udbuddet af uddannelser skal matche de behov, samfundet som helhed har, og ikke kun som i dag målrettes de krav og forventninger, som det private erhvervsliv har for at sikre den fornødne arbejdskraft.

Kommunisterne kæmper for:

- Mere tillid til undervisere og læreres kompetencer. Mindre kontrol
- Elev- og studenterindflydelse på alle uddannelsesstrin
- En udbygning af kvote 2, så den modarbejder den ulighed, vi ser i samfundet
- Forskningsbaseret undervisning på de videregående uddannelser
- Uddannelsesløn til studerende, der afspejler de faktiske leveforhold og krav
- Hele og fuldendte uddannelse, man kan bruge til noget

5. Sundhed

Det danske sundhedssystem har været i en negativ udvikling igennem de sidste årtier. Fra tidligere at være et sundhedssystem, som ganske få andre kapitalistiske lande var i besiddelse af, er det danske sundhedssystem nu på forskellige områder nede på et niveau, som det kendes fra lande i Afrika og de fattigste lande i Europa. Specielt igennem det sidste årti har vi været vidner til en udvikling, hvor ventelister, overfyldte hospitaler, mangel på sygeplejersker og læger har gjort, at man inden for behandlingen af en række sygdomme slet ikke står mål med befolkningens forventninger om et godt og sundt sundhedsvæsen. Konsekvensen af den stigende utilfredshed i befolkningen med sundhedssystemets tilstand har været, at man har gennemført behandlingsgarantier for en række sygdomme. Behandlingsgarantierne skal

umiddelbart tjene det formål at forklare befolkningen, at de danske politikere opprioriterer at sikre et godt sundhedssystem i landet, men konsekvenserne af det er noget helt andet. Siden behandlingsgarantiernes indførelse er milliarder af danske kroner flyttet fra det offentlige sundhedssystem til det private på grund af behandlingsgarantiene.

Endvidere er sundhedsforsikringer, som for en dels vedkommende nu er blevet en del af folks overenskomst med fagbevægelsens accept, direkte medvirkende til, at det private sundhedssystem tilføres mange ressourcer. Dette til trods for, at mennesker på denne måde sikres forskellig ret til behandling alt afhængigt af ens tilknytning til arbejdsmarkedet. Altså et brud med tidligere tiders solidaritet med de svageste.

Privathospitaler er oprettet i et tempo, som ikke tidligere er set i landets historie, og flere og flere læger og sygeplejersker søger væk fra de offentlige hospitaler og over i det private, da de her sikres bedre løn- og ansættelsesvilkår, end det offentlige vil betale. Hvis denne udvikling ikke vendes, vil det utvivlsomt føre til, at det sundhedssystem, vi tidligere var stolte af, og som sikrede alle mennesker den samme ret til behandling, erstattes af et sundhedssystem, hvor de rigeste og de, der er privat forsikrede, vil få bedre behandling end de fattigste i vores samfund.

En anden uheldig udvikling, som vi har været vidner til gennem de sidste årtier, har været den stadig stigende specialisering af sundhedssystemet. Med den sidste kommunalreform har vi set en udvikling, der tilskynder til store hospitaler med speciale inden for forskellige sygdomme som f.eks. hjertekarsygdomme eller kræft. En sådan specialisering kan umiddelbart virke fornuftig, da man på sådanne "superhospitaler" kan sikre den nødvendige forskning og behandling af komplicerede sygdomme. Men problemet i denne specialisering har været, at en lang række af de mindre hospitaler er lukket eller er blevet lukningstruede til stor skade for de mennesker, der skal behandles for mindre komplicerede sygdomme. Man risikerer nu at skulle behandles og indlægges på hospitaler, der ligger mange kilometer væk fra ens bopæl, noget der især kan være en stor belastning for ældre mennesker og børnefamilier. I forhold til det psykiatriske system ser man ligeledes en tilstand, som er yderst

bekymrende. Psykisk syge mennesker får ikke tilbud efter deres behov.

Udredninger af psykiatriske lidelser specielt hos børn og unge er forbundet med så lang ventetid, at tilstanden for den enkelte tit er blevet forværret i ventetiden. Efter udredning og evt. opstart af medicinsk behandling er der lange ventetider på lokalpsykiatriske og socialpsykiatriske tilbud, hvilket resulterer i, at mange psykisk syge bor i eget hjem under kummerlige og umenneskelige forhold. Bl.a. på baggrund af dette ser vi en overrepræsentation af selvmord, kriminalitet og misbrug blandt landets psykisk syge.

Kommunisterne kæmper for:

- Øjeblikkeligt stop for både direkte og indirekte økonomisk støtte til privathospitalerne
- På sigt et forbud mod private hospitaler
- Øgede ressourcer til de offentlige hospitaler
- Bedre løn og ansættelsesforhold for beskæftigede i sundhedssektoren
- Stop for lukning af hospitaler
- Større forebyggende indsats i forhold til livsstilssygdomme
- Det forebyggende arbejde mod sygdomme generelt bør opprioriteres både i forskning, i sikkerhed på arbejdspladser, trafik og fødevarekontrol

6. Boligen – en menneskeret

En god og en sund bolig er en menneskeret, men det er en menneskeret, der konstant udsættes for økonomisk spekulation. Vi har igennem de sidste årtier været vidner til en udvikling, hvor friværdier i private boliger, frasalg af almennyttige boliger, fordyret nybyggeri m.m. har skævvredet det danske boligmarked. De, der ejer, er blevet forgyldt i spekulative værdier, mens de, der ikke ejer, har måttet tage til takke med en hastigt stigende boligudgift, der er steget markant mere end den lønudvikling, der har været i samfundet generelt. Konsekvensen er klar. De rige er blevet rigere og de fattige fattigere.

Almennyttige boligorganisationer er non-profit foretagender, der skal sikre gode og sunde boliger for mennesker med almindelige eller små indkomster. Et af de særlige kendetegn for de almene boliger er beboerdemokratiet, der giver beboerne indflydelse på en lang række områder. Selve boligerne er sluttet

sammen i afdelinger, der er selvstændige økonomiske enheder. Flere afdelinger kan slå sig sammen, f.eks. fordi de har fælles varmecentral, varmemester, vicevært, udearealer eller lignende. Mange unge mennesker står i dag i kø for at komme ind på det danske lejermarked, hvor almennyttige boliger er de absolut billigste. Men byggeriet af almennyttige boliger, i forhold til det behov, der findes i samfundet, er slet ikke tidssvarende. Dette gør, at mange unge mennesker, specielt i uddannelsesbyerne, er tvunget ud på det private lejermarked med en enorm boligudgift til følge. At nogle kommuner nu har fået mulighed for at frasælge almennyttige boliger til private, gør kun problemet mere presserende. I forhold til det private udlejningsmarked har vi igennem de sidste mange år været vidner til en udvikling, hvor prisstigninger har gjort det svært for mange mennesker at betale husleje. Antallet af lejere, der sættes ud af deres bolig på grund af manglende mulighed for at betale husleje, er et stigende problem. Den private udlejningssektor er i dag kun delvist reguleret. Ejendomme opført efter 1991 er ikke underlagt nogen form for huslejeloft. Store dele af den ældre udlejningssektor er heller ikke reguleret nævneværdigt, fordi lejelovgivningen giver mulighed for at øge prisen for lejeboliger med reguleret leje til markedsleje via moderniseringer ved genudlejninger.

Endvidere ser vi fortsat, en del af det private udlejningsmarked er i dårlig og misligholdt stand med forringet trivsel og sundhed til følge for lejerne. I forhold til det private ejermarked har vi gennem de sidste år set en spekulationsøkonomi, som har været til stor skade for samfundet som helhed.

Der har ikke været nogen form for kontrol og reguleringer, som kunne sikre, at spekulation og uhensigtsmæssige prisstigninger på det private ejermarked ikke ville få konsekvenser for samfundsøkonomien som helhed. Resultatet har været tydeligt, og spekulation i boligmarkedet har flere gange gennem historien skabt økonomiske kriser i samfundet. Derfor ønsker kommunisterne at regulere dette marked. Dette skal bl.a. ske ved, at værdistigning i jord og fast ejendom, der ligger over de almindelige prisstigninger i samfundet, skal indefrysnes som en offentlig prioritet og ikke kunne belånes.

Kommunisterne kæmper for:

– Spekulationen ud af boligen og en politik, der på længere sigt ligestiller lejer og

ejer

– Kraftig forøgelse af det almennyttige boligbyggeri

7. En reel socialpolitik

Et af de områder, hvor man tydeligst har kunnet se liberalismens fremmarch i Danmark, er i den danske socialpolitik. Skiftende danske regeringer har gennem de sidste 3 årtier systematisk undermineret og forringet de socialpolitiske velfærdsgoder, som det har taget generationer at opbygge. Siden vedtagelsen af bistandsloven i 1976, som til trods for en række mangler dog var en unik social sikring i et kapitalistisk samfund, er det støt gået ned ad bakke.

EUs ønske om et harmoniseret fælleseuropæisk socialsystem er ved at være virkelighed, og tankerne om en skandinavisk velfærdsmodel er efterhånden noget, der kun hører fortiden til.

Forringelser i retten til arbejdsløshedsdagpenge, sygedagpenge, kontanthjælp, enkeltydelser m.m. gør, at vores samfund er blevet mere polariseret end tidligere. De sociale forskelle mellem rige og fattige i samfundet er blevet større, og en alt for stor del af den danske befolkning, primært blandt ældre, flygtninge og indvandrere og enlige forsørgere, lever i dag under FN's fattigdomsgrænse. Noget der må siges at stå i dyb kontrast til de store profitter, det danske erhvervsliv har skaffet sig gennem de sidste tre årtier.

I stor grad har man fået indarbejdet selvforvaltningstanker fra den sydeuropæiske socialpolitik, hvor det er den enkeltes eget ansvar at sikre sin sociale eksistens. Det offentlige træder udelukkende til, når alle andre muligheder er udtømte, og udelukkende med det formål at sikre folk et overlevelsgrundlag, ikke et levegrundlag. Et godt eksempel på denne praksis ses i det danske pensionssystem. Det er i dag op til hver enkelt borger at sikre sin egen pension ved hjælp af forskellige pensionsindbetalinger: For de erhvervsaktive gennem tvungne opsparinger, som i dag er en integreret del af det danske overenskomsts system. For andre gennem frivillige indbetalinger til forskellige private pensions selskaber. Dette forhold gør, at mennesker, der har været dårligt økonomisk stillet, f.eks. på grund af ingen eller ringe tilknytning til arbejdsmarkedet, fremover udelukkende er sikret retten til overlevelse ved

hjælp af folkepensionens grundbeløb, mens andre vil være sikret anstændige levevilkår, grundet at de har haft mulighed for opsparing. De solidariske principper, der tidligere var kendetegnede ved vores pensionssystem, hvor alle som udgangspunkt skulle sikres samme rettigheder, er blevet erstattet af kynisme, hvor de svageste får mindst og de stærkeste får mest.

Men også indenfor andre områder af vores socialpolitik ser vi markante forringelser: Overfyldte daginstitutioner, hvor børn og personale mistrives på grund af økonomiske beskæringer inden for området. Ældre mennesker, der ikke tilbydes den fornødne hjælp og støtte, som er nødvendig i deres dagligdag. Psykisk syge mennesker, der ikke behandles og hjælpes i en grad, så de kan fungere i samfundet osv.

Alle mennesker i det danske samfund ved, at der er sket markante forringelser i vores socialpolitik, hvilket også har medført massive protester, demonstrationer og strejker fra befolkningen i et forsøg på at få de danske politikere i tale. Dog uden held.

EUs krav om stærke økonomiske begrænsninger i de offentlige udgifter er i dag den største årsag til forringelserne i den danske socialpolitik, og et opgør med EU er en nødvendighed for igen at kunne udbygge og udvikle en dansk socialpolitik, hvor solidariteten sættes i højsædet. Dette forhold gør dog ikke, at man ikke skal stille krav til de danske politikere. Det er de danske politikere, der i sidste ende bestemmer, hvilken indflydelse de ønsker, EU skal have i landet, og det er ligeledes de danske politikere, der bære ansvaret for den demontering, der er sket af den danske socialpolitik.

Kommunisterne kæmper for:

- Staten er ansvarlig for arbejde til alle, som har en arbejdsevne
- Almindelige løn- og ansættelsesvilkår for alle i arbejde
- Reel økonomisk sikring for alle, som ikke har en lønindtægt, f.eks. folk på videregående uddannelse, pensionister og sygdoms- eller ulykkesramte
- Staten sørger for gratis pædagogisk pasning og fritidstilbud til alle børn og unge
- Staten sørger for gratis pleje- og sundhedstjeneste i fuldt omfang for alle
- Staten finansierer alle sociale områder gennem skatteopkrævning
- Ret til 2 års sygedagpenge
- Ingen tvungen aktivering af mennesker på sygedagpenge

8. Diskrimination

I Danmark har vi igennem de sidste årtier været vidner til en stigende diskrimination i samfundet. Specielt gruppen af flygtninge har været udsat for regler og love, som har været gældende udelukkende for dem og ikke andre. Formålet med denne diskrimination har fra magthavernes side været at opretholde en "del-og-hersk-politik", der har til formål at splitte arbejderklassen i kampen for bedre vilkår. Det yderste højres indflydelse på dansk politik er uden sammenligning i perioden efter 2. verdenskrig, og en stor del af de politiske partier både på højrefløj og venstrefløj har i stedet for at imødegå denne politik med modstand valgt at integrere forskellige diskriminerende elementer i deres partiprogrammer. Dette ses f.eks. ved 24-årsreglen, som har til formål at nægte ægteskab, hvor den ene eller begge parter er udlændinge og under 24 år.

Både socialdemokratiet og sågar også SF har valgt at acceptere denne lov, der har et klart diskriminerende indhold.

Denne udvikling sammenholdt med, at det yderste højre har formået at gøre sig til talsmænd for at sikre den danske arbejderklasse rettigheder på f.eks. velfærdsområdet, har gjort, at det for den danske arbejderklasse har været, og fortsat er, svært at se et politisk alternativ til venstre.

Virkeligheden er dog helt anden. Det yderste højre har aldrig været en garant for arbejderklassens rettigheder, tværtimod. Det yderste højre er kapitalens redskab til at sikre splittelse i arbejderklassen og til at sikre, at magtfordelingen i samfundet holdes intakt. Den danske politiske virkelighed viser da også dette. Til trods for at man fra højrefløjens side har gjort sig til talsmænd for velfærdsstatens overlevelse, har vi set en stigende ulighed i vores samfund på baggrund af bl.a. privatiseringer og udliciteringer. Uligheder som alene rammer arbejderklassen og de fattigste i vores samfund.

Den danske diskriminationspolitik har klart flyttet fokus fra dette. En stor del af den danske befolkning ser problemerne med flygtninge og indvandrere som et

større problem end f.eks. den stigende privatisering i samfundet. Konsekvenserne af denne politik er, at der internt i den danske arbejderklasse skabes grobund for racisme. Man skal dog udvise forsigtighed, inden man over en kam definerer den førte politik som racistisk. Selv om politikken godtnok kan have racistiske undertoner, går skellet ikke mellem racer, men mellem rige og fattige. Bopælspligten, selvforsørgerkravet m.m. rammer udelukkende de fattigste af vores flygtninge og indvandrere og ikke de rigeste. På samme måde kan man se, hvordan Danmark forsøger at tiltrække højtuddannet arbejdskraft fra udlandet, f.eks. læger og ingeniører, uden skelen til deres etniske oprindelse eller religiøse tilhørsforhold, men udelukkende til deres økonomiske status. De danske kommunister har altid bekæmpet ulighed og diskrimination i vores samfund. Vi har altid allieret os med arbejderklassen herhjemme og internationalt i denne kamp og vil fortsat gøre det, hvad enten diskriminationen sker på baggrund af race, køn, seksuel orientering eller økonomi. Vi mener at alle mennesker med lovligt ophold i Danmark skal have lige ret og adgang til samfundets goder, lige rettigheder og lige pligter. Men skal dette realiseres, kræver det enhed i arbejderklassen og et opgør med den eksisterende "del og hersk"-politik.

Kommunisterne kæmper for:

- Reel ligestilling mellem alle grupper i det danske samfund
- Bekæmpelse af alle diskriminerende love som f.eks. 24-årsreglen, bopælspligten m.m.
- Retskrav om permanent opholdstilladelse efter 3 års ophold i Danmark
- Retskrav til dansk statsborgerskab efter 6 års ophold i Danmark
- Afskaffelse af integrationsydelse, for en reel økonomisk sikring af alle i det danske samfund
- Overholdelse af og respekt for alle FN-konventioner

9. Miljø

Danmark og verdens befolkning ser og mærker tydeligere end nogensinde i menneskets historie de voksende globale miljøproblemer.

Overalt i verden slås man med konsekvenserne af den globale opvarmning,

nedbrydelsen af ozonlaget, forringet drikkevandskvalitet og meget andet, der påfører samfundene store økonomiske omkostninger og befolkningerne forringet livskvalitet og sygdomme.

Efter socialismens sammenbrud i Østeuropa er disse problemer ikke blevet mindre, tværtimod.

Det næsten globale kapitalistiske verdenssystem fortsatte med øget styrke sin rovdraft på naturens ressourcer for at sikre sig mulighederne for øget profit med kun ganske få restriktioner fra de enkelte regerings side.

Ingen kender endnu de langsigtede konsekvenser af denne udvikling. En stor del af de direkte konsekvenser, vi i dag er vidner til i forhold til f.eks. den globale opvarmning, er kun "toppen af isbjerget", og mange mennesker er i dag bevidste om, at hvis denne udvikling ikke stoppes i en nær fremtid, er hele menneskehedens eksistens truet af en global miljøkatastrofe.

På trods af denne viden er det ikke lykkedes at fremkomme med holdbare løsninger under kapitalismen, der skulle kunne sikre kommende generationers eksistens på jorden.

Kapitalismens modsætninger og jagten på profit forhindrer globale løsninger, der kan sikre en bæredygtig udvikling i miljøspørgsmålet.

I Danmark har vi igennem de sidste tre årtier set en udvikling, hvor selv borgerlige politikere tydeligt er blevet bekymrede overfor de stigende miljøproblemer. Vi har set forskellige tiltag, hvor man omlægger energiforbruget nationalt fra brug af fossile brændstoffer til vedvarende energi.

Vi har set vandmiljøplaner til sikring af vores vandløb og drikkevand, og vi har set tiltag til i større grad end tidligere at opmuntre landbruget til omlægning til økologisk produktion.

Alle disse tiltag er som sådan positive og bør aktivt støttes og bakkes op. Men ligesom alle andre steder under kapitalismen er den danske miljøpolitik fuld af modsætninger. Hvor man på den ene side forsøger at skabe en bæredygtig profil og udvikling, sker der modsat en udvikling, der skaber større miljøproblemer. Ødelæggelsen af den kollektive trafik, privatiseringer og udliciteringer af f.eks.

energiforsyningen og vandrensningen og manglende restriktioner og kontrol med private virksomheders udledning af forurenende stoffer er bare enkelte eksempler på, hvordan man med lukkede øjne ikke konsekvent vil forholde sig til reelle løsninger af miljøproblemerne nationalt.

Da de globale miljøproblemer ikke kan løses af den enkelte nationalstat, støtter Danmarks Kommunistiske Parti alle internationale initiativer, der har til opgave at løse eller formindske konsekvenserne af miljøproblemerne. Agenda 21-planen, Kyoto-aftalen er eksempler på disse internationale aftaler. Desværre ser vi gang på gang underminering og udvanding af formålet med disse planer, da de enkelte nationalstater i stor grad vægter behovet for deres virksomheders trivsel og ret til profit højere end hensynet til miljøet. Vi vil dog til enhver tid forlange, at den danske regering på lige fod med andre skal leve op til sine internationale forpligtelser. Endvidere skal der nationalt tages yderligere tiltag for at sikre menneskers trivsel og livskvalitet i det 21 århundrede.

Kommunisterne kæmper for:

- Mere kontrol med danske virksomheder
- Nationalisering af alle virksomheder, der er stærkt forurenende
- Al landbrugsjord skal under statens kontrol
- Krav om økologisk produktion i landbruget
- Nationalisering af alle former for energi- og vandforsyning
- Øget udvikling af vedvarende energi
- Udvikling af gratis og effektiv kollektiv transport
- Al planlægning af byggeri skal ske sammen med udvikling af energi og varme fra sol, vind og jord
- Overholdelse af alle internationalt indgåede aftaler på miljøområdet

III. En demokratisk økonomisk politik

10. Bekæmpelse af privatisering og udlicitering

Afmonteringen af offentlige arbejdspladser er gennem de sidste 3 årtier taget kraftigt til. Telekommunikationen, den offentlige transport, energisektoren m.m.

er gennem årene lagt ud på private hænder. Nu er turen kommet til andre dele af det offentlige system som pleje- og sundhedssektoren, der i stigende omfang bliver langt ud til private kapitalinteresser.

Dele af denne udliciterings- og privatiseringsbølge er sket på baggrund af de liberalistiske kræfters fremmarch i det danske system, og andre dele af dem er direkte dikteret af kapitalismens interesseorganisation EU.

Den økonomiske globalisering har gjort kampen mod privatiseringer og udliciteringer til en international kamp, hvor store kapitalfonde og multinationale selskaber kræver retten til profit på alle områder i samfundet. De danske politikere har gennem de sidste tre årtier forsøgt at forklare denne udvikling med pæne ord som "effektivitet", "ret til frie valg" og "bedre service", men intet er dog fjernere fra virkeligheden. Privatiseringer og udlicitering har kun betydet forringelser og fordyrelse af produktion og tilbud, hvad enten det drejer sig om den kollektive trafik, telekommunikationen eller det sociale system. Denne udvikling er med til at skabe et mere klassesdelt samfund, hvor de, der har penge, frit kan vælge, mens de, der ikke har råd, må "tage til takke". Et godt eksempel på dette ses i vores sundhedssystem. Det danske sundhedsvæsen var for ca. 30 år siden blandt de bedste i den kapitalistiske verden, men lige siden er det gået nedad med både helbredelse og forebyggelse. Ikke desto mindre koster sundhedsvæsenet næsten det dobbelte i dag i procent af BNP pr. indbygger. En stor del af disse midler tilflyder i dag det private sundhedssystem på grund af ventelistegarantier m.m., og private hospitaler og klinikker skyder op i samfundet for at få del i denne profit.

Privatiseringen af offentlig ejendom svækker den demokratiske kontrol med vigtige grene af Samfundslivet: Telefoni, energi, transport, sundhedsvæsenet, plejesektoren mv. Samtidig betyder det en forringelse af de ansattes løn, arbejdsforhold og jobsikkerhed.

Kampen mod privatisering og udlicitering kan kun vindes som led i en samlet antimonopolistisk kamp for arbejderbevægelsen. Det er nødvendigt, at fagbevægelsen tager denne opgave alvorligt og i større grad sætter fokus på konsekvenserne af privatiseringer og udliciteringer. Det er en national kamp, som må føres på det bredest mulige grundlag og i solidaritet med aktionerende arbejdere fra alle verdens lande.

Kommunisterne kæmper for:

- Stop for alle former for privatisering og udlicitering
- Øjeblikkelig nationalisering af telekommunikation, energisektor og kollektiv trafik
- Forbud mod private sygehuse, uddannelsesinstitutioner, børneinstitutioner og plejehjem
- Udmeldelse af EU

11. En skattepolitik til gavn for de arbejdende

Danmark hævdes at have et af de højeste skattetryk i verden, og skatterne er i høj grad en byrde for danskere med selv meget små indtægter helt ned til under 50.000 kr. om året. Dette er blevet yderligere forværret i kraft af de seneste årtiers omlægning i beskatningssystemet, hvor skattebetalingsevnen (indkomst og formue) er trådt i baggrunden til fordel for en tilnærmelse til ensartet personbeskatning ("kopskat"), som det kommer til udtryk i den øgede vægt på beskatning af boligen, i den såkaldte medielicens og i det stigende antal "grønne afgifter". Progressionen i det danske skattesystem er i praksis forsvundet; det er ikke længere de bredeste skuldre, der bærer de tungeste byrder. I samme retning trækker momsens på 25 %, som pålægges alle varer, så at de, der har de mindste indtægter, procentvis af deres indtægt betaler mere i moms end mennesker med store indtægter.

Selv om det i høj grad er de borgerlige, der står bag denne udvikling, har de udnyttet situationen til at styrke deres egen stilling ved at prædike skattestop og skattesænkning. Betydelige vælgersegmenter, herunder væsentlige dele af arbejderklassen, er faldet for disse lokketoner. Det har omvendt tvunget venstrekræfterne ind i en forsvarsposition, hvor det eneste mulige svar bliver øgning af en beskatning, som i forvejen vender den tunge ende nedad.

Løsningen er imidlertid hverken skattestop eller højere skatter.

Kommunisternes svar er en overflytning af skatten fra almindelige mennesker til dem, der har råd et socialt afbalanceret beskatningssystem.

Samfundets værdier skabes i produktionen. Derfor er det logisk at hente skatten

her. På langt sigt er det kommunisternes politik at lægge vægten på selskabs- og virksomhedsbeskatningen fremfor det nuværende system, hvor skatten hentes ad indirekte vej efter, at værdiskabelsen er udmøntet i indkomster og forbrug. En sådan skattereform er imidlertid en kompliceret sag, som griber ind i værdistrømmene i samfundet på en måde, der ikke direkte har med skattepolitik at gøre. Den hører derfor hjemme i en ramme af dybtgående generelle samfundsforandringer af revolutionær karakter.

Så længe det nuværende system består, er det kommunisternes politik at genindføre den progressive beskatning. Det kan ske ved at hæve personfradraget fra de nuværende ca. 30.000 kr. til en størrelsesorden af 100.000 kr. Samtidig bør den indkomstuafhængige del af beskatningen reduceres. Begge dele finansieres dels ved øgning af selskabsbeskatningen, dels ved en højere marginalskat (det er skatten på den først tjente, ikke på den sidst tjente krone, der skal ned), dels ved afskaffelse af hovedparten af de fradragsordninger, som alligevel er til størst fordel for de største indtægter. Det gælder især alle fradrag knyttet til boligen og dens placering. For almindelige mennesker vil summen af disse fradrag rente- og befodringsfradrag typisk kunne rummes inden for de ca. 70.000 kr. årligt, hvormed personfradraget forhøjes.

En sådan skattereform vil samtidig indebære en forenkling af beskatningssystemet og dermed også en billigørelse af skatteopkrævningen. Reformen vil på den måde i et vist omfang finansiere sig selv. Målet er imidlertid ikke denne forenkling, og hovedmidlet er ikke besparelser på de offentlige udgifter. Målet er et retfærdigere skattesystem et skattesystem til gavn for arbejdende mennesker.

Kommunisterne kæmper for:

- En reelt progressiv beskatning. Lad de rigeste betale mest!
- Øget skattefradrag for de lavestlønnede, øget beskatning af de højestlønnede
- Øjeblikkeligt stop for beskatning, der rammer "skævt", f.eks. grønne afgifter
- Differentieret moms system. Moms væk fra tøj, mad og medicin. Større moms på luksusvarer
- En skatteomlægning med øget vægt på selskabs- og virksomhedsbeskatning

IV. En selvstændig udenrigspolitik for fred og samarbejde

12. Kampen mod EU

Den Europæiske Union, EU, er en kapitalistisk konstruktion, som tjener kapitalens behov for marked og arbejdskraft, og som bekæmper de nationale demokratiers muligheder for varetagelse af menneskelige og miljømæssige interesser i medlemsstaterne og på internationalt plan.

Konstruktionen har udviklet sig fra at fungere som et handelsmæssigt fællesskab til en økonomisk og politisk union, som er uden demokratisk opbygning og kontrol. I fællesskabets grundlag, Romtraktaten, fra 1957, er netop denne udvikling beskrevet som opgaver og mål for fællesskabet. En udvikling vi i Danmark har været vidne til fra 1972, hvor et flertal af danskerne stemte for en dansk indmeldelse i EF, De Europæiske Fællesskaber, som det hed dengang. Med vedtagelsen af yderligere traktater er et fælles militær nu også under opbygning, samtidig med at medlemslandene har afgivet mere og mere suverænitet til EU til skade for bl.a. faglige og sociale rettigheder, sundhedsvæsenet og miljøet. Denne udvikling konsolideres med ratificeringen af Lissabon-traktaten, som er forfatningstraktaten i forklædning. Hermed indføres en grundlov for Europas Forenede Stater, og institutionens udvikling fra fællesmarked til føderation fuldendes.

Til at "værne om lov og ret ved fortolkning og anvendelse" af EU's traktater fungerer EF-domstolen aktivt i overensstemmelse med Romtraktatens grundlæggende principper om fri bevægelighed for varer, arbejdskraft, tjenesteydelser og kapital. Derfor vil EF-domstolens afgørelser altid være til fordel for kapital og marked, fremfor mennesker og miljø.

Danmarks Kommunistiske Parti er imod denne kapitalistiske union og er for en udvidelse af det nationale demokrati og et ligeværdigt internationalt samarbejde. Vi arbejder derfor for en dansk udmeldelse af EU.

Danmarks Kommunistiske Parti er kollektivt medlem af Folkebevægelsen mod EU, som vi arbejder aktivt i og støtter parlamentarisk ved valg til EU-parlamentet.

Kommunisterne kæmper for:

- Danmark ud af EU!
- Så længe Danmark er medlem af EU, skal de 4 undtagelser bevares

13. Fred og solidaritet

De sidste årtier har betydet en radikal ændring af tidligere tiders udenrigspolitik i Danmark. Danmark er på lige fod med andre imperialistiske nationer blevet et krigsførende land, der i samarbejde med andre går i krig for at sikre kapitalen kontrol over bl.a. naturressourcer.

Den danske regering bærer sammen med et stort flertal af de politiske partier på Christiansborg ansvaret for, at tusinder af civile menneskers liv er gået tabt i krige, der ikke tjener den danske befolknings interesse.

Under dække af, at Danmark er forpligtet til at deltage i kampen mod international terrorisme, har vi undertrykt og underkuet andre nationer i strid med folkeretslige principper. Resultatet har været at man i store dele af verden i dag ser Danmark som en aggressiv og krigerisk nation på lige fod med f.eks. USA. Det er lykkedes flertallet af politikere på Christiansborg at bilde store dele af befolkningen ind, at det tjener den danske sikkerhed at være aktive deltagere i disse krigseventyr, og svagheden i den danske fredbevægelse har gjort det vanskeligt at dæmme op for denne myte.

Men virkeligheden er dog en anden. Aldrig har den danske sikkerhed været truet som den er i dag. At Danmark på et givet tidspunkt udsættes for et terrorangreb, som man tidligere har set det i f.eks. Madrid og London, vurderes i dag som sandsynligt på baggrund af den vrede, den danske politik har medført i andre nationer og andre befolkningsgrupper.

Det er nødvendigt, at der kommer et opgør med denne politik. Ikke bare et opgør, der trækker de danske tropper hjem, men et opgør, der medfører, at Danmark igen på sigt kan medregnes som en fredselskende nation, uafhængig af militære blokke og interesser.

Det er nødvendigt, at der skabes størst mulig enhed i forhold til spørgsmålet om fred, både i forhold til fredsbevægelsen, men også i arbejderklassen.

Den gamle parole "arbejdere i alle lande, foren jer", er i spørgsmålet om fred lige så aktuel i dag, som den altid har været. Det er fortsat arbejderklassen fra de forskellige nationer, der sættes i krig mod hinanden med det ene formål at sikre kapitalen ret til udvidelse af markedsandele.

NATO er en del af denne strategi. Denne såkaldte "forsvarspagt" er blevet mere aggressiv og mere undertrykkende over for andre nationer end tidligere. Den socialistiske Warszawa-pagt sikrede ved sin blotte tilstedeværelse, at der var grænser for, hvor langt NATO turde gå i aggressionens navn; efter socialismes sammenbrud har vi set NATO i aktion mod selvstændige og suveræne stater, som det f.eks. gjorde sig gældende i det tidligere Jugoslavien. På trods af dette er kravet om dansk udmeldelse af NATO ikke længere et politisk krav fra store dele af det politiske spekter. Selv SF har accepteret NATO som en integreret del af det danske internationale arbejde.

Det er nødvendigt, at kravet om udmeldelse af NATO igen føres frem, både af de politiske partier og af fredsbevægelsen som helhed.

Danmark skal i stedet som nation kæmpe for, at konflikter løses ved fredelige midler i henhold til FN-pagten. Det må sikres, at det grundlag, FN blev oprettet på efter 2. verdenskrig, igen bliver de bærende principper både nationalt og internationalt, og at nationer som Danmark og USA respekterer de folkeretslige principper, der er vedtaget i FN pagten.

Kommunisterne kæmper for:

- Udmeldelse af EU og NATO
- Stop for al dansk krigsdeltagelse
- Stop for yderligere udgifter til militæret. Brug i stedet pengene på social oprustning!

- Respekt om de folkeretslige principper i FN-pagten
- Dansk solidaritet med undertrykte folk overalt i verden

V. Bevidstgørelse og mobilisering af ungdommen

14. Klichéen om de unges uendelige valgmuligheder

Når der tales om ungdommen i dag, er det gerne med klichéen om, at nutidens unge har så mange valgmuligheder. De unge kan vælge mellem så mange ting, som man ikke kunne tidligere. Kigger man lidt nærmere på de faktiske forhold, finder man imidlertid hurtigt ud af, at sandheden er en ganske anden. Som ung i dag tvinges man ud i hurtige og mindre informerede valg end tidligere, og muligheden for at ombestemme sig er stort set fraværende. Man presses til at knokle fra første færd i én bestemt retning, som følgelig udstikker hvad man skal bruge resten af sit liv på. Det fremtidige arbejdsliv bindes op på valg, som man træffer i en alt for ung alder, hvor få er kvalificerede til at overskue de fulde konsekvenser.

I samfundets virvar af materielle tilbud og pseudovalg glider mange unge over i et liv med stræben efter penge, stærkt influeret af de mange fordummende medie billeder af luksus og det søde liv i samfundets top. Denne stræben efter social opstigen gør, at flere fristes af reklamer om hurtige forbrugslån, og ved gældsættelse tvinges de unge blot yderligere til at fokusere på jobs og penge. I stræben efter individuel frihed graver mange sig således længere og længere ned i ufrihedens dynd.

15. Individualiseringen af ungdommen på uddannelserne og arbejdsmarkedet

Det nyliberale frihedsbegreb er en hån overfor de unge; som om nogen kan se frem til et liv i udbytningens ufrihed. Borgerskabets ideologiske offensiv, hvor individualismen fremmes og den individuelle præstation idealiseres, er nyliberalismens trojanske hest. Den unges individuelle frihed er en rent

tankemæssig, induceret konstruktion, som skal dække over det faktum, at ufriheden er ungdommens virkelige grundvilkår.

Resultatet af den ideologiske offensiv ses udkrystalliseret i uddannelsessystemet, hvor den individuelle præstation får forrang for den fælles. Afskaffelse af gruppeeksamener på de videregående uddannelser og ungdomsuddannelserne går hånd i hånd med den stigende brug af elevplaner, evalueringer og nationale tests i folkeskolen allerede fra tredje klassetrin og frem. Påskuddet er, at den enkelte skal have friheden til at forme sit eget liv befriet fra fællesskabets lænker. Men sandheden er, at skolebørn og unge er fremtidens ansigtsløse arbejdskraft på markedet, hvorfor de fra første færd skal behandles som varer. Opkvalificering af individet i forhold til kapitalismens fastsatte standarder er normen, og formålet er at gøre mennesker sammenlignelige og kvantificerbare i forhold til hinanden på arbejdsmarkedet. Den nyliberale frihed er fiktion og den unges praktiske virkelighed afspejler ikke de reaktionæres tankespind; et rigtigt karaktersystem for adgangen til de videregående uddannelser, begrænsninger på statens uddannelsesstøtte, eliminering af kvote 2-ordninger og ekstremt dårlige barselsforhold for studerende og arbejdsløse betyder, at ikke engang det ukvalificerede uddannelsesvalg er frit. Således etableres der meget tidligt ungdommens A- og B-hold i det nyliberale frihedens paradisi.

Skulle det ske, at man som ung ikke kan leve op til samfundets skrappe krav, ender man i et overførselsindkomstsysteem, der ikke er til for at hjælpe de unge videre i livet. Systemet skal derimod sikre, at folk kommer ud på arbejdsmarkedet så hurtigt som muligt. Her gøres intet forsøg på at hjælpe de unge til at træffe kvalificerede valg. I stedet diskrimineres man med markant kortere dagpengeperioder, lynhurtig aktivering og ydelser, der umuliggør en almindelig tilværelse. Stemningen er blevet, at man som ung er en doven hund, hvis ikke man kan finde sig et arbejde. Det diskriminerende system resulterer i, at unge tvinges ud i usikre jobs uden almindelige ansættelsesrettigheder og arbejdsforhold, som det bl.a. ses med det stigende antal vikarbureauer og call-centre. De unge fungerer generelt som det frie markeds arbejdskraftreserve, og gang på gang ses det, at ungdommen som følge heraf altid er det første offer for kapitalismens kriser. Ungdomsarbejdsløshed er en vedvarende, latent fare i

frihedens rige. Med elimineringen af arbejdsrettigheder, som det har kostet årtiers kamp at opbygge, er tusinder af unge reelt blevet den nye tids daglejere.

16. Borgerskabet erobring af de unges bevidsthed

Unge bevidsthed forarbejdes i dag mere målrettet end tidligere. Dette afspejles i alle grene af den alment dannende undervisning, hvor eleverne lærer, at ideologierne er døde. Grunden er, at borgerskabet naturligvis ikke ønsker at uddanne ungdommen i alternative samfundsopbygninger. Sovjet og kommunismen afskrives som endnu en ondskab i historien, der er overstået. Omvendt idealiseres den vestlige verden på skamløs vis, og kapitalismen fremføres som samfundets sande natur og historiens sidste stadium. Allerede i 1980'erne før Berlin-murens fald besluttede den borgerlige regering, at historieundervisningen i folkeskolen ikke længere skulle ruste eleverne med kendskab til forskellige samfundstyper og ideologier. Denne udvikling er kun taget til. At unge kan kræve politiske alternativer forudsætter, at de kender til dem, derfor gør magthaverne alt hvad de kan for at holde det socialistiske alternativ skjult for ungdommen!

Desværre bærer bevidsthedsoffensiven frugt. Borgerskabets effektive ideologiske offensiv betyder, at mange unge føler sig fremmede, når de oplever en verden, der ikke svarer til den, de får præsenteret i medierne, i undervisningen og af politikerne. Manglende ideologisk indsigt betyder, at de unge ikke kan se, at det er samfundets destruktive form, der er årsag til deres problemer; problemerne fremstår for dem som personlige fejl eller egen utilstrækkelighed. Følgelig plages ungdommen i dag af ensomhed, depression, misbrug, kriminalitet og håbløshed. Ungdommen føler sig over en bred kam mislykket, fordi den ikke kan leve op til nyliberalismens modsatrettede krav, der umuligt kan opfyldes i praksis.

De unges eksistens står og falder med deres integration på arbejdsmarkedet. Vil man have midler til at deltage i samfundets liv og goder, må og skal man knokle dagen lang for at skrabe beskedne pengemængder sammen. Denne omstændighed betyder, at de unge tvinges til at tage arbejdslivet uhyre alvorligt. Arbejdsliv er objektivt set altafgørende for at opnå et middelmådigt liv og kombineret med den individualistiske offensiv betyder det, at den såkaldte selvrealisering på arbejdspladsen bliver det primære mål for mange. Privatlivet

får omvendt en stadig mere marginaliseret rolle og bliver kendetegnet ved at være et åndehul, hvor man indimellem lige kan nå at trække vejret.

Den unges væsentligste livsvirke sælges på arbejdsmarkedet, og en indtræden her er en indtræden i arbejdets fremmedgørelse. Om dette skriver Marx: "Som resultat heraf føler mennesket (arbejderen) kun sig selv frit virkende i sine dyriske funktioner – spisen, drikken, avlen børn, eller højst også i boligindretning, pynt osv.; men i sine menneskelige funktioner føler han sig kun som et dyr. Det dyriske bliver det menneskelige, og det menneskelige bliver det dyriske". (Fremmedgjort arbejde, 1844). Netop sådanne dyriske aktiviteter kendetegner ungdommens virke, og de bliver i stadig stigende grad også dyrket i det ekstreme videre i det voksne liv, som et klart symptom på den øgede udbytning.

17. Ungdommen og den kommunistiske bevægelse

Den danske ungdom har mere end nogensinde brug for en kommunistisk ungdomsbevægelse. Stadig flere unge kommunister afviser blot at sidde på sidelinjen og kommentere på, hvad der sker i samfundet. Ungkommunisterne tager ansvar for at give de rørelser der opstår i Danmarks ungdom en samlet retning gennem aktiv deltagelse. Og der er rørelser og opbrud i ungdommen. Kampene mod forringelser af uddannelserne og rydninger af fristeder som ungdomshuset i København mobiliserer unge fra hele landet til at markere den utilpassethed, som mange unge føler i dag. Utilfredsheden er massivt til stede, og det er den kommunistiske ungdomsbevægelses ansvar at arbejde for at opbygge en ideologiske forståelse ovenpå denne utilfredshed. De unge fortjener en reel forklaring på deres fremmedgørelse, og det er os der kan give dem den.

Den danske kommunistiske ungdom må ruste sig til at kunne varetage denne opgave og samtidig holde sig for øje, at borgerlige kræfter modarbejder en sådan udvikling. Antikommunistisk hetz i hele Europa og det direkte forbud mod Tjekkiets kommunistiske ungdomsforbund viser tydeligt, at socialistisk bevidstgørelse af de unge er det sidste, borgerskabet ønsker. Netop derfor er det nu, vi skal arbejde ekstra hårdt for at opnå de unges bevidstgørelse.